

KRÚDY GYULA UTAZÁSA A VÖRÖS POSTAKOCSIN

Dobog-dobog a fák mögött a hóban a vörös postakocsi
a táj vörös szíve s a bíbor bársonnyal-selyemmel
behúzott szívkamrában lüktető piros szívpitvarban
ott ül Krúdy Gyula kinéz a haldokló virággal hímzett
sárga tájra míg rázkódik meg-megdöccen elakad
porló göröngyökön halottak csontjain a furcsa
postakocsi vérzik a színarany bokor karját lábát
tépdesik szerelmes asszonyok kés vág az arcba
s nem fáj csak ráncai mélyülnek kusza árcai
majd kifordított arca maszkjának túlsó oldala látszik
a sírás mögött a nevetés a nevetés mögött a sírás
piros bársonyülésen rázkódik Krúdy Gyula
a fák mögött üvölt a fagy hideg hó-sárban jég-sárban
caplatnak a lovak a sárguló fényképeken
egyre gyorsabban öregszik az arc rojtosodik
kifakul az ing a szoknya selyemben tafotában
sárga rögzítőben napfény-oldatban ázik a kék szem
s feketül mégis meszesedik beleolvad a tájba
jobb lett volna vér-ugatással? jajgatással?
fényképet leverő dühvel? csont-kaszabolással?

ki tudja? csak a porló szoknyaszegélyt a porló
ujjbegyét érinteni bókokat mondani: így volt-e jó?
halálhoz nem nyúlt halállal beszélgetett
piros bársony szívpitvarban üldögél ki-kitekint onnan
s dobog-dobog távolodik a hóban a vörös postakocsi.